Dengan penuh penghormatan saya ingin melahirkan pendapat saya mengenai perkara ini. Setakat ini saya tidak bersetuju dengan majoriti Mahkamah. Saya berpendapat mahkamah adalah layak mengambil keterangan mengenai undang-undang Islam seperti juga dalam perkara-perkara adat berdasarkan sekurang-kurangnya kepada seksyen 57, Enakmen Keterangan. Ulasan Ameer Ali dalam kitabnya menunjukkan bahawa keterangan undang-undang Hindu di India adalah diterima di India.

Sungguhpun ada kemungkinan selepas mendengar keseluruhan perbicaraan rayuan, saya dapat memberi persetujuan akan tetapi buat masa ini saya berpendapat belum lagi dinyatakan bahawa mahkamah-mahkamah harus meninggalkan amalannya yang sudah teguh semenjak beberapa tahun yang silam dalam menerima keterangan tentang undang-undang Islam bukan hanya dalam kes-kes yang telah dipertikaikan bahkan juga di dalam pentadbiran harta benda orang-orang Islam boleh dikatakan pada setiap minggu, di mana terdapat amalan kadhi-kadhi memperakukan bahagian-bahagian yang wajar bagi mereka yang berhak dalam setiap kes.

Rayuan berjaya.

SAEDA BINTI ABUBAKAR & MALEK BIN HAJI MOHAMED YUSUP lwn. HAJI ABDUL RAHMAN BIN HAJI MOHAMED YUSUP & USMAN BIN HAJI MOHAMED YUSUP*

[Mahkamah Tinggi (Innes, Pemangku K.P.K.) 1918]
[Selangor — Guaman Sivil Bil. 294 Tahun 1918]

Undang-undang Islam — Taraf wasiat yang mengikat harta pesaka untuk jangka masa selama 10 tahun.

Yang dituntut adalah anak-anak kepada Haji Mohamed Yusup dan sebagai wasi wasiatnya.

Wasiat itu memperuntukkan bahawa wasi wasiat itu "hendaklah menguruskan kesemua hartabenda saya di mana ia berada dalam Negeri Selangor atau di mana-mana saja untuk jangka masa 10 tahun daripada tarikh saya meninggal dunia dan apabila 10 tahun dari tarikh saya meninggal dunia tamat adalah menjadi keinginan saya supaya kedua-dua wasi wasiat saya membahagikan kesemua hartabenda saya kepada waris-waris saya yang berhak menerimanya mengikut ajaran shariat Nabi Mohamed s.a.w."

Yang menuntut adalah balu dan anak kepada pembuat wasiat dan mereka menyatakan bahawa wasiat itu tidak sah.

Diputuskan: bahawa arahan di dalam wasiat yang mengikat hak ahli waris untuk jangka masa 10 tahun adalah tidak sah mengikut undang-undang Islam dan ahli waris itu adalah berhak menerima pembahagian harta pusaka secara segera.

Kes rujukan:-

(1) *Banoo Begum* v. *Mir Abed Ali* I.L.R. 32 Bom. 172.

GUAMAN SIVIL.

Innes, Pemangku K.P.K.: Kes ini dibicarakan untuk mendapat satu ketetapan bahawa wasiat almarhum Haji Mohamed Yusup bin Abu Bakar adalah terbatal dengan sebab melanggar peruntukan tertentu dalam undang-undang Islam. Saya difahamkan bahawa mereka yang mendapat faedah dari wasiat ini dan yang sudah pun dewasa dan berfikiran waras dan yang juga menjadi waris kepada almarhum si mati mengikut undang-undang Islam, telah memberi persetujuan mereka kepada perintah itu dibuat. Mereka semua lapan orang anak kepada almarhum si mati. Ada dua orang anak lagi yang juga menjadi waris kepadanya. Salah seorang daripada mereka anak perempuan yang sudah berumahtangga yang berumur kurang lebih 20 tahun. Dan anak yang satu lagi seorang yang cacat akalnya. Saya menyebut keadaan-keadaan ini kerana terfikir kepada saya bahawa mengikut undang-undang Inggeris ada langkah yang boleh diambil selepas ketidakupayaan yang tersebut itu dihindarkan atau diperuntukkan terhadapnya bagi menghapuskan amanah dalam kes yang dibawa ini. Tetapi kita di sini menyelesaikan kes mengikut undang-undang Islam.

Amanah yang timbul ialah pembuat wasiat kepada wasi wasiat untuk memiliki harta bendanya bagi tempoh 10 tahun dan kemudian harta-benda itu dibahagikan kepada ahli warisnya. Keterangan seorang pakar rujuk dalam undang-undang Islam telah dibawa ke hadapan mahkamah untuk menunjukkan bahawa peruntukan ini tidak sah.

Dia berkata "mengikut pengetahuan saya seorang pembuat wasiat tidak boleh menangguh atau mempercepatkan masa pemindahan harta pusaka kepada waris-waris selepas kematian almarhum si mati." Saya tidak menemui sesuatu yang bertentangan dengan pernyataan ini dalam buku-buku mengenai undang-undang Islam, yang dirujukkan kepada saya.

Dalam buku Muhammadan Law oleh *Tyabji* muka surat 530 disebut "bahawa tidak ada siapa (mengikut pendapat yang diterima secara am di dalam undang-undang) yang dibenarkan untuk menyekat perjalanan undang-undang dikuatkuasakan kepada mereka yang diiktiraf sebagai waris-waris". Mr. Wagner yang mewakili pihak wasi wasiat telah mempersoalkan sahnya pandangan yang dikemukakan bahawa amanah yang dipersoalkan itu bercanggah dengan undang-undang Islam. Tidak ada keterangan yang diberi dan dia hanya mengemukakan lima kes India. Saya telah pun membaca keputusan dalam kes-kes ini dan saya dapati kes-kes itu tidak menyokong hujjahnya. Boleh jadi kes *Banoo Begum* v. *Mir Abed Ali*,[1] boleh memberi kesan jika sekiranya pembuat wasiat dalam kes ini seorang yang bermazhab Shiah, akan tetapi tidak ada kesannya kepada seorang Melayu yang bermazhab Shafii yang merupakan sebahagian daripada mazhab Sunni. (Lihat "*Wilson's* Digest of Anglo-Muhammadan Law." muka 16.)

Berdasar kepada keterangan yang dikemukakan saya terpaksa memutuskan bahawa arahan yang mengikat bahagian ahli warisnya untuk jangka masa 10 tahun adalah tidak sah dan saya mengarahkan supaya perintah dibuat dan harta pusaka almarhum si mati itu dibahagikan kepada ahli warisnya mengikut undang-undang Islam.

---

* Dialihbahasa dari 1 F.M.S.L.R. 352 oleh Encik Abdullah bin Abubakar B.A. (Al-Azhar), LL.M. (Sheffield), Pensyarah di Fakulti Undang-Undang Universiti Malaya.